

Udveksling i Calgary, Alberta, Canada

Jeg fik ideen sat i hovedet af min klinisk uddannelsesansvarlige i januar 2005.

”På 7. semester kan du jo tage dine valgfag i Nordjylland, på Fyn eller i Canada, hvis du har lyst...”

Nu skal det nok lige siges, at jeg selv har boet i Canada i mange år, og mine forældre bor der stadigvæk, så Canada er ikke så fremmed et land for mig som det måske kunne lyde.

Min første reaktion på opfordringen var et klokkeklart nej... det ville ikke kunne lade sig gøre. Men på vej hjem blev tankerne i mit hoved, og jeg begyndte at lege lidt med ideen. Jeg måtte først snakke med min mand om planerne og høre, om han syntes det var en skør ide eller ej. Vi har to piger på 5 år og 3 år, og de kunne da godt tænke sig at komme over og besøge mormor og bedstefar. Jeg fik grønt lys fra familien, og så måtte jeg jo bare gå i gang med at realisere projektet.

I første omgang kontaktede jeg skolen for at høre hvad proceduren var, om hvordan jeg kunne komme i gang. Meddelelsen var, at jeg selv skulle kontakte nogle steder hvor jeg ville i praktik og søge om tilladelse til at opholde mig der i 4 uger. Jeg havde også lyst til at tage teoridelen af min valgfagsperiode i Canada. På den måde kunne jeg bare komme tilbage til Danmark i november 2005 og skrive mit bachelorprojekt.

Min taktik var at kontakte radiografskolen i den by hvor mine forældre bor, nemlig Calgary, Alberta. Jeg fik positiv tilbagemelding, og jeg fik tilsendt kontaktnummeret til den klinisk uddannelsesansvarlige radiograf i området. Efter en del e-mails om mine mål og interesseområder, blev det aftalt at jeg kunne

få en praktikplads på Foothills Medical Center fra den 3. okt. - den 26. oktober 2005. Det er et stort sygehus med traume som et af specialerne, så jeg var godt tilfreds indtil videre.

Det næste mål på listen var nu at se om jeg kunne koble noget teori på, så jeg kunne forlænge min tur derover. Endnu en gang blev internettet taget i brug. Efter mange omveje fandt jeg frem til et udvidet traumekursus. Kurset var rettet mod falcckredere og sygeplejersker, men jeg var velkommen til at deltage i kurset som den første radiografstuderende. Jeg ville få et solidt kendskab til traumepatientens behandling ved ulykkesstedet, og i transporten til sygehuset. Jeg fandt også nogle internetkurser som er udbudt af radiograf forbundet i Canada. Jeg meldte mig til 2 kurser om computed radiography.

Nu hvor det hele var på plads, skulle jeg jo lige have alle mine planer godkendt af skolen. Jeg skulle aflevere en skriftlig redegørelse for, hvad jeg skulle lave i Canada, både det teoretiske og det praktiske forløb, som jeg havde planlagt.

Der var også lige en del små praktiske ting som jeg skulle nå at gøre inden afrejsedatoen den 22. august: Jeg skulle vaccineres mod hepatitis, jeg skulle gennemføre et førstehjælpskursus, jeg skulle sørge for en engelsk straffeattest og søge legater til at hjælpe med det økonomiske.

Det hele blev klaret næsten uden de store problemer, og jeg fik to rejsestipendier, et fra det internationale kontor på Sygepleje- og Radiografskolen i Herlev, og et fra Studiefonden oprettet af Foreningen af Radiografer i Danmark.

Så blev det endelig den 22. august, og min mand, to døtre, og mig selv, drog tidligt om morgenen af sted til Kastrup lufthavn. Efterhånden gik det op for mig hvor heldig jeg egentlig havde været med at få alting tilrettelagt på en måde, hvor jeg kunne tage en del af min uddannelse i udlandet. Det var nogle spændende måneder som lå forude for mig.

De første 3 uger holdt vi ferie. Campingtur i de Canadiske Rocky Mountains, hvor vi så en grizzly bjørn, og fik set den storslåede canadiske natur. Vi fik også besøgt Edmonton, en by som ligger 300 km fra Calgary, og som huser verdens største indkøbscenter, West Edmonton Mall. De tre uger forsvandt jo hurtigt og pludselig var den tid fremme, hvor jeg skulle tage afsked med min mand.

Jeg startede med at gennemgå mine online-kurser fra radiograf forbundet, for at gennemføre dem inden jeg skulle starte i praktik. Traumekurset var den sidste weekend i september, så da den 3. oktober kom, var jeg færdig med alt det teoretiske og kunne lægge fokus på det praktiske forløb.

Foothills Medical Center er stort! Den første dag var jeg temmelig nervøs for størrelsen af sygehuset, og om jeg nogensinde ville kunne finde rundt. Men min tanke blev hurtigt beroliget. Jeg blev introduceret til Mandy. Hun var den radiograf, som jeg skulle være sammen med de fleste dage i denne praktikperiode. Hun var meget imødekommende og fik mig hurtigt introduceret til personalet på afdelingen, og hjalp mig med at finde til rette. Hun viste mig rundt på røntgenafdelingen som hørte til skadestuen. Den bestod af 3 røntgenrum, et angiografi-rum,

og en 64-slice CT-scanner. Det var også skadestuerøntgen som var ansvarlig for traumekald. I traumecentret var der 3 ”traumabays” og et røntgenrør som kunne betjene alle 3 traumelejer. Hele sygehuset var fuldt digitaliseret med både DR og CR. Der var 2 andre røntgenafdelinger på sygehuset. Et som tog sig af indlagte og ambulante ortopædiske patienter, samt indlagte og ambulante gennemlysningssundersøgelser. Den sidste røntgenafdeling var tilknyttet specialerne, som onkologi og urologi.

Skadestuerøntgen var også ansvarlig for stuefotos, og da sygehuset er så stort som det er, var der rigtig mange af den slags i løbet af en dag. Det var hjerteafdelingerne, neonatal-afdeling, neurokirurgisk afdeling, intensivafdelingen som for det meste benyttede stuefotos, men mange andre afdelinger ville også gerne have denne ”service”. På den måde var den pågældende afdeling jo fri for at få patienten transporteret ned til røntgen. Det var ikke altid nemt at få personalet på sengeafdelingerne til at forstå, at det var bedst for patienten at komme ned til røntgenafdelingen. Problemet var kendt, men røntgenpersonalet følte ikke at de havde opbakning fra ledelsen, så der blev ofte taget ubegrundede stuefotos. Det gode ved at jeg var med til så mange stuefotos på en dag var, at jeg hurtigt fik kendskab til sygehuset, og de forskellige afdelinger.

I min praktikperiode havde jeg en blanding af dag- og aftenvagter. Dagvagterne var travle, ofte var der mange thoraxbilleder fra akut modtage-afdelingen, samt en masse stuefotos. Der var også regelmæssigt traumekald. Det der undrede mig var, at der var forholdsvis få småskader i en

dagvagt. Mandy forklarede, at der er mange røntgenklinikker i Calgary, og ofte tager folk der hen, fordi det som regel er hurtigere end at tage på skadestuen. Jeg kunne da også tydeligt mærke en forskel i de aftenvagter jeg havde. Om aftenen var der mange flere småskader, da klinikkerne lukker forholdsvis tidligt. Traumestuerne havde som regel også travlt i aftenvagterne, og jeg deltog i mange traumekald. Jeg blev positivt overrasket over den ro der var på traumastuerne. For det meste var der et rigtigt godt samarbejde mellem alle de ansatte, og stemningen var rolig, selv ved de meget kritiske patienter. Det var et rart miljø at være "ny" i, og jeg fik set og lært en masse om traumeprotokollerne.

Radiografuddannelsen er meget anderledes i Canada end i Danmark. Uddannelsen i Canada varer 22 måneder, hvor 16 måneder er i praktik. Jeg lagde mærke til at de studerende var meget gode til alt det praktiske. De kunne mange af projektionerne, og de var i stand til at arbejde meget selvstændigt. Jeg kunne ikke rigtigt vurdere deres teoretiske viden, men jeg fornemmede at der blev lagt en del fokus på anatomi, og måske ikke så meget på patologiske tilstande.

Jeg fik utroligt meget ud af mit udlandsophold i Canada. Fagligt

kan man altid lære noget af at prøve noget nyt. Man skal være i stand til at "vise" det man kan, og der bliver stillet krav til ens eget faglige niveau. Man er også nødt til at lægge vægt på at omgås socialt på en anden måde. Det er vigtigt at man kan fungere socialt, for at man får mest muligt ud af opholdet. Det var ikke noget problem i Calgary, og det hjalp jo at personalet på afdelingen var så hjælpsomme og imødekommende som de var.

Mit udlandsophold var helt klart en personlig succes for mig. Jeg lærte en masse om planlægning af sådan et forløb, og jeg fik næsten frie tøjler til at få forløbet til at falde på plads. Der var meget støtte at hente ved det internationale kontor på skolen, også selvom jeg var den første radiografstuderende som tog turen til Canada. Jeg kan kun anbefale, at andre studerende tager springet, hvis de har muligheden. Det er en chance for at styrke ens faglige identitet, ligesom det giver en masse erfaringer og oplevelser man kan tage med sig i fremtiden.